

Arrest

nr. 238 755 van 22 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 augustus 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 augustus 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 augustus 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 25 september 2019.

1.3. Op 11 oktober 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 oktober 2019 per drager betekend.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Jordaanse nationaliteit te bezitten. U bent van religie een soennitische moslim. U bent geboren op 21 januari 1976 in Saham te Jordanië. U woonde vanaf uw geboorte tot eind 2006 in de Abdullah al Ali straat te Amman. Na het afronden van uw secundaire studies wou u hogere studies aanvangen in het buitenland. U kwam in aanmerking voor drie verschillende opleidingen in Turijn, Italië. U kreeg echter geen toestemming van uw vader om naar Italië te trekken. Vervolgens studeerde u onder dwang van uw vader één jaar aan de politieacademie van Amman, waarna u aan de slag ging als bediende bij de politie in de regio Amman. U vroeg gedurende het uitoefenen van uw functie bij de politie meermaals de toestemming om te gaan studeren o.a. aan de universiteit van Soedan en de Arabische universiteit van Beirut in Amman. Dit werd steevast geweigerd waarna u in 2002 alsook in 2003 en/of 2004 officieel een aanvraag tot ontslag indiende bij de politie om verder te kunnen studeren, net zoals uw vrienden. Uw aanvragen werden telkenmale geweigerd. Eind 2006 en/of begin 2007 besloot u om Jordanië te verlaten en naar Italië te trekken om daar uw kans te wagen. U vroeg een reistoestemming aan op uw werk waarna u een Italiaans visum kon bekomen. U verliet op legale wijze Jordanië en reisde naar Italië waar u zo'n acht maanden verbleef bij een vriend in Milaan. Aangezien u zich niet na twintig dagen, in casu na het verstrijken van de geldigheid van uw reistoestemming, opnieuw ging melden op uw werkplek in Amman werd u geseind en werd er een arrestatiebevel tegen u uitgeschreven. Vervolgens werd u bij verstek veroordeeld door de politierechtbank van Amman tot een gevangenisstraf van drie jaar en daarenboven werd u ontzet uit al uw rechten, dit omwille van desertie. U werd hiervan op de hoogte gebracht door uw oude collega's bij de politie. In Italië kon u geen verblijfsvergunning bemachtigen om te studeren of om te werken en hierdoor besloot u in juni 2008 om naar Oekraïne te trekken waar één van uw neven studeerde. U ontmoette daar uw huidige echtgenote, K.(...) T(...) (CG X, O.V. X), die over de Oekraïense nationaliteit beschikt. U verbleef van 2008 tot en met 2010 in Oekraïne. In mei 2010 keerde u terug naar Jordanië nadat uw vader met behulp van zijn connecties met Liwa al Khareibe uw gevangenisstraf kon laten omzetten naar een boete van 400 dollar. U verbleef ongeveer vier maanden in Jordanië, kon in die periode ook een burgerlijke reispas bekomen én kreeg daarenboven een éénmalige reistoestemming om het land te verlaten. U wou eveneens uw huwelijk en uw zoon laten registreren bij de Jordaanse autoriteiten maar dit werd u geweigerd. Daarna keerde u terug naar Oekraïne waar u bleef tot en met augustus 2014. U woonde met uw gezin in Makijivka, nabij de stad Donetsk, in de regio Donbas en uw was tewerkgesteld in de bouwsector. Na het uitbreken van het conflict in Oost-Oekraïne werd u tweemaal aangesproken door separatisten met de vraag om u bij hen aan te sluiten en de stad te verdedigen. U vroeg enige bedenktijd en verliet niet veel later samen uw gezin de stad. U reisde eerst per bus en vervolgens per trein naar Kiev. Vanuit Kiev zette u uw reis verder richting Duitsland. U diende op 22 augustus 2014 een verzoek om internationale bescherming in bij de Duitse asielinstanties (Eurodac hit). Uw verzoek, alsook uw beroepsprocedure, werden in Duitsland geweigerd. Op 26 maart 2019 werden uw echtgenote en uw kinderen vastgehouden door de Duitse autoriteiten en vervolgens werden zij gerepatriëerd naar Oekraïne. U was niet aanwezig op het moment van de vasthouding en bleef ettelijke dagen in het ongewisse over de verblijfplaats van uw gezin. Na hun repatriëring verbleven uw echtgenote en uw kinderen ongeveer vier maanden in Oekraïne waarna zij per vliegtuig naar België kwamen. Op de luchthaven in Zaventem werden zij tijdens een controle door de grenspolitie tegengehouden en werd hun de toegang tot het grondgebied geweigerd waarna zij werden overgebracht naar een woning van de Dienst Vreemdelingenzaken in Tubize. Op 13 augustus 2019 diende uw echtgenote een verzoek om internationale bescherming in. U reisde op dezelfde dag vanuit Duitsland naar België waar u op 12 augustus 2019 aankwam. Op 23 augustus 2019 diende u eveneens een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verklaringen legde u de volgende stukken neer: uw paspoort (kopie), uw kaart van reserve dienst (origineel), uw huwelijksakte (kopie), de paspoorten van uw vrouw en kinderen (kopieën) en de geboorteaktes van uw kinderen (kopieën).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit om onderstaande redenen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de door u aangehaalde elementen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in 2006/2007 Jordanië verlaten heeft om te gaan studeren en/of te gaan werken in Italië. Na uw vertrek werd u bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar en werd u uit uw burgerrechten ontzet omwille van desertie uit uw functie als politieagent. De door u aangehaalde feiten zijn echter gemeenrechtelijk van aard en zijn aldus vreemd aan de criteria van de Conventie van Genève. U toont aldus geenszins het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de vluchtelingenconventie, aan. Kan hier eveneens aan worden toegevoegd dat u geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat u, omwille van één van de in de Vluchtelingenconventie voorziene criteria, disproportionele bestraffing riskeert.

Daarnaast zijn er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet zou lopen, dit omwille van onderstaande redenen.

*Zo blijkt uit uw verklaringen dat – naar aanleiding van uw terugkeer naar Jordanië in 2010 – uw gevangenisstraf werd omgezet naar een boete van 400 dollar door middel van de tussenkomst van Liwa al Khareibe (zie CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt dat u zonder moeilijkheden naar Jordanië kon afreizen. U kende geen enkel probleem met de Jordaanse autoriteiten, dan wel met burgers, gedurende uw verblijf van vier maanden in Jordanië (zie CGVS, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt dat u de boete van 400 dollar heeft betaald en u daarna officiële identiteitsdocumenten, i.c. een identiteitskaart en paspoort, kon bekomen (zie CGVS, p. 10). Kan eveneens worden opgemerkt dat u naar eigen zeggen het land zonder enig probleem opnieuw legaal kon verlaten na het verkrijgen van uw documenten. In dit verband stelde u dat u een éénmalige reistoestemming kreeg omwille van de tussenkomst van Liwa al Khareibe (zie CGVS, p. 9). Dat u slechts een éénmalige reistoestemming kreeg toen, betreft echter een blote bewering van uw kant die u niet staakt. Dat u niet vrij zou kunnen reizen kan geenszins worden vastgesteld. Dient te worden opgemerkt dat bovengenoemde problemen bijgevolg **niet langer actueel** zijn en geenszins volstaan om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.*

Dat u gedurende uw verblijf in Jordanië afstand diende te doen van uw burgerrechten is eveneens een blote bewering van uw kant die u niet kan hardmaken aan de hand van enige tastbaar begin van bewijs. Dat u geen enkel bewijsstuk kan neerleggen die uw beweringen met betrekking tot het kwijtspeken van uw burgerrechten kan ondersteunen, is weinig geloofwaardig (zie CGVS, p. 10). In het kader hiervan legde u wel een kopie van twee pagina's uit uw paspoort alsook een kaart betreffende uw reservedienst neer waaruit, volgens u, duidelijk moet blijken dat u geen rechten meer heeft in Jordanië. Zo zou men geweigerd hebben om uw huwelijk alsook uw kinderen te registreren in Jordanië waardoor op uw paspoort onder andere vermeld staat dat u ongehuwd bent (zie CGVS, p. 16). Dient echter te worden opgemerkt op basis van uw paspoort niet kan worden vastgesteld dat u effectief niet meer over uw burgerrechten beschikt noch dat u niet in staat zou zijn geweest om uw huwelijk te laten registreren bij de Jordaanse autoriteiten. De twee voorgelegde pagina's bevatten immers geen enkele informatie aangaande uw burgerlijke staat. Verder geeft uw paspoort evenmin informatie omwille van welke reden(-en) u al dan niet in de onmogelijkheid zou zijn geweest om uw huwelijk te laten registreren (zie CGVS, p. 14 en 15). Wat betreft de kaart van uw reservedienst dient te worden opgemerkt dat hier evenmin uit kan blijken dat u uit uw rechten zou zijn ontzet in Jordanië (zie CGVS, p. 14). Het door u neergelegde document verschaft immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw reservedienst (zie CGVS, p. 14).

In het kader hiervan stelde u dat u in 2017, middels een volmacht, via uw broer een nieuw paspoort wou bekomen maar dat dit u geweigerd werd. Men bracht uw broer op de hoogte van het gegeven dat u persoonlijk aanwezig diende te zijn in Jordanië om een paspoort te kunnen aanvragen (zie CGVS, p. 10). Kan echter worden opgemerkt dat dit opnieuw een blote bewering betreft van uw kant. Zelfs indien

de Jordaanse autoriteiten zouden eisen dat u zelf aanwezig bent in Jordanië om een paspoort aan te vragen, en bijgevolg zouden weigeren dit via volmacht te verstrekken of via een ambassade uit te reiken, volstaat dit geenszins om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke vervolging noch kan hieruit worden afgeleid dat u niet over uw burgerrechten zou beschikken. U toont immers niet aan dat deze eisen enkel voor u golden en niet de algemene regelgeving dienaangaande betreffen. Tot slot kan worden aangestipt dat uw verklaringen in verband met de Jordaanse autoriteiten – deze zouden in 2017 contact opgenomen hebben met uw familie in Jordanië met de vraag waar u op dat moment verbleef – geenszins geloofwaardig zijn. U gevraagd waarom men uw familie in 2017 heeft gecontacteerd stelde u dat u in 2010 bent vertrokken op basis van een voorlopige toelating en dat u uw adres en plaats van verblijf diende door te geven (zie CGVS, p. 18). Kan echter worden opgemerkt dat u reeds zeven jaar in het buitenland verbleef op het moment dat men uw familie contacteerde. Het kan bijgevolg geenszins overtuigen, dat indien u effectief uw verblijfplaats diende door te geven, de Jordaanse autoriteiten méér dan zeven jaar zouden hebben gewacht om u familie te contacteren. Bovendien staat dit haaks op uw latere beweringen dat er geen voorwaarden verbonden waren aan de éénmalige reistoestemming die u werd toegekend (zie CGVS, p. 19).

Volledigheidshalve dient te worden toegevoegd dat de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming verder de ernst van de door u ingeroepen vrees ondermijnt. Het mag verbazen dat u niet onmiddellijk bij uw aankomst in Italië – in casu in 2007 – een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend bij de Italiaanse asielinstanties. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zo'n twintigtal dagen na uw vertrek uit Jordanië geseind werd omwille van desertie en vervolgens bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie jaar en uit uw rechten werd onttrokken (zie CGVS, p. 18). U achtte het echter niet nodig om een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij aankomst in Italië. U wou er immers gewoon werken en/of studeren (zie CGVS, p. 6). Toen u werd gevraagd om welke reden u geen internationale bescherming heeft aangevraagd in Italië stelde u geen kennis te hebben van het asielsysteem op dat moment (zie CGVS, p. 6). U zou niet geïnformeerd hebben binnen uw netwerk noch bij officiële instanties naar de mogelijkheden om een legaal verblijf in Italië te bekomen op basis van uw problemen in Jordanië. Het is geenszins geloofwaardig dat u, indien u werkelijk vreesde om in de gevangenis terecht te komen bij een eventuele terugkeer naar Jordanië én u geen verblijfsvergunning kon bekomen in Italië, geen inspanningen zou hebben geleverd om te achterhalen op welke manier u uw verblijf in Italië kon legaliseren, dan wel internationale bescherming kon verkrijgen, minstens een uitwijzing naar Jordanië, waar u vervolging vreesde, te vermijden.

Bovenstaande elementen tonen aan dat het verkrijgen van bescherming bij u allerminst een prioriteit lijkt. Dit staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, koestert.

Wat betreft uw vrees om bij terugkeer tegengehouden en ondervraagd te worden door de Jordaanse autoriteiten dient te worden opgemerkt dat uw vrees louter hypothetisch van aard is. U zou immers 'via-via' vernomen hebben dat een oud collega bij zijn terugkeer naar Jordanië ondervraagd werd omwille van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland (zie CGVS, p. 19). Opnieuw komt u hier niet verder dan het uiten van een loutere bewering die u geenszins kan hardmaken. U merkte bovendien ook zelf uitdrukkelijk op dat u vermoedt dat ze op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming (zie CGVS p. 19). Bovendien stelde u uitdrukkelijk geen details te hebben over de problemen die uw oud collega verder eventueel nog zou hebben ondervonden. De persoon die u inlichtte over de problemen van uw oud collega gaf u geen verdere details (zie CGVS p. 19). Echter, uit uw verklaringen blijkt ook niet dat u zelf hierover verdere vragen heeft gesteld. Dit is toch opmerkelijk temeer daar u de zaak van uw oud collega aanhaalt om uw eigen vrees te staven. Minstens kan verwacht worden dat u zou wat er met uw voormalige collega gebeurde en of hij al dan niet werd aangehouden. Evenmin toont u in concreto aan dat ook u, ook al zou u bij een terugkeer ondervraagd worden over uw verblijf in het buitenland, hierom problemen zou kennen op grond waarvan zou moeten worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen dient te worden vastgesteld dat u het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade geenszins heeft aangetoond. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u worden toegekend.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw paspoort, uw huwelijksakte, de paspoorten van uw vrouw en kinderen en de geboorteaktes van uw kinderen bevestigen louter uw persoonsgegevens alsook de persoonsgegevens van uw gezinsleden. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Uw overige documenten werden hierboven reeds besproken.

Volledigheidshalve dient te worden toegevoegd dat in hoofde van uw echtgenote K.(...) T.(...) (CG X, O.V. X) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen;

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), uit de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), uit artikel 1 van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, beargumenteert verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar beslissing niet heeft gebaseerd op een zorgvuldig onderzoek. Verzoeker verklaart bij terugkeer naar Jordanië voor zijn leven te vrezen daar hij gearresteerd en ondervraagd zou worden omwille van zijn veroordeling voor desertie en zijn jarenlange verblijf en zijn verzoek om internationale bescherming in het buitenland. Hij haalt aan dat de beoordeling van zijn verzoek moet plaatsvinden op individuele basis en overeenkomstig artikel 48/6, §5. Verzoeker brengt ook in herinnering dat het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend wanneer bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet kunnen gestaafd worden maar wel aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4, van de Vreemdelingenwet is voldaan. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem voorgehouden vrees, te verklaren of te weerleggen. Hij verklaart dat de commissaris-generaal de ernst van de gevolgen van verzoekers lange verblijf in het buitenland onderschat, en daarenboven onvoldoende het onderscheid maakt tussen enerzijds de veroordeling van verzoeker voor desertie en anderzijds de opgelegde straf hiervoor, met name een gevangenisstraf van drie jaar en een verlies van burgerrechten. Verzoeker verklaart dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië omdat hiervoor geen onmiddellijke noodzaak bestond aangezien hij verbleef bij een vriend in Milaan en zijn veroordeling dus geen verandering in zijn dagdagelijkse leven teweeg bracht, hij sowieso geen intentie had om terug te keren naar Jordanië en hij zich bovendien niet bewust was van het bestaan van de asielpprocedure. Het beschouwen van de laattijdigheid van zijn verzoek om internationale bescherming als element van ongeloofwaardigheid van zijn relaas betekent dan ook het miskennen van de concrete situatie van de verzoeker ten tijde van zijn verblijf in Italië. Betreffende verzoekers terugkeer naar Jordanië beargumenteert hij dat dit éénmalig en kortstondig was, en dat er niets veranderde aan zijn veroordeling voor desertie. Zijn vader regelde dan wel dat zijn gevangenisstraf werd omgezet naar een geldboete, maar verzoeker was wel nog steeds schuldig bevonden aan desertie, wat volgens hem tot op vandaag ernstige gevolgen voor hem heeft. Zo is hij zijn burgerrechten kwijt en kon zijn huwelijk niet laten registreren. Verzoeker beargumenteert eveneens dat zijn problemen in verband met zijn veroordeling wel nog actueel zijn en dat deze dienen te worden bekeken in samenhang met zijn persoonlijke situatie, met name de combinatie van de veroordeling voor desertie met een langdurig verblijf in het buitenland en een verzoek om internationale bescherming bij een buitenlandse overheid. Verzoeker argumenteert dat hij wordt gezien als een verrader omwille van zijn desertie en dat dit in combinatie met zijn langdurig verblijf in het buitenland leidde tot de controle van zijn familieleden door de Jordaanse autoriteiten. Nu hij om internationale bescherming heeft verzocht in het buitenland, vreest hij bij terugkeer naar Jordanië te worden gearresteerd en ondervraagd omdat het voor de Jordaanse autoriteiten een reden te meer zal zijn om aan te nemen dat hij zich heeft afgekeerd van de nationale overheid. Verzoeker is van mening dat het Commissariaat-generaal dit geheel aan omstandigheden niet heeft beoordeeld in haar beslissing, en daardoor onzorgvuldig te werk

is gegaan. Verzoeker vraagt daarom om de erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1 A, lid 2 van het Verdrag van Genève of minstens om bijkomend onderzoek aangaande het gegeven dat hij veroordeeld werd voor desertie, jarenlang in het buitenland verbleef en om internationale bescherming heeft verzocht bij een buitenlandse overheid. In ondergeschikte orde vraagt de verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van het feit dat hij bij terugkeer naar Jordanië een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt. Hij verwijst ook in dit verband naar de problemen die hij reeds in Jordanië heeft gekend.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. X). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven, doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel, dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat daar de door hem aangehaalde feiten in verband met zijn desertie gemeenrechtelijk van aard zijn en geen verband houden met één van de criteria, zoals bepaald in de Conventie van Genève, en hij geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat hij een disproportionele bestraffing riskeert omwille van één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, (ii) hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval hij zou terugkeren naar Jordanië daar (1) zijn gevangenisstraf werd omgezet naar een boete van 400 dollar, hij in 2010 zonder problemen terug kon keren naar Jordanië en er vier maanden zonder problemen kon verblijven, hij er officiële identiteitsdocumenten verkreeg en zonder probleem het land terug legaal kon verlaten, hij niet staft dat hij Jordanië in 2010 verliet met slechts een éénmalige reistoestemming, en zijn problemen bijgevolg niet meer als actueel kunnen worden beschouwd, (2) hij het verlies van zijn burgerrechten niet staft met enig tastbaar begin van bewijs, op basis van de twee voorgelegde pagina's van zijn paspoort immers niet kan worden vastgesteld dat hij effectief niet meer over zijn burgerrechten beschikt, noch dat hij niet in staat zou zijn geweest om zijn huwelijk te laten registreren bij de Jordaanse autoriteiten, en ook uit de kaart van zijn reservedienst niet kan blijken dat hij uit zijn rechten zou zijn ontzet in Jordanië, en dit zodus slechts een blote bewering betreft, (3) hij niet staft dat de Jordaanse autoriteiten hem de afgifte van een paspoort via volmacht weigerden, en zelfs als dit aangetoond was het niet volstaat om aan te tonen dat hij met deze maatregel persoonlijk geviséerd werd en (4) het niet geloofwaardig is dat de Jordaanse autoriteiten in 2017 zijn familie contacteerden om informatie te verkrijgen over zijn verblijfplaats, (iii) de laattijdigheid van zijn verzoek om internationale bescherming de ernst van de door hem ingeroepen vrees verder ondermijnt, (iv) zijn vrees om bij terugkeer naar Jordanië tegengehouden en ondervraagd te worden omwille van zijn verblijf in het buitenland en verzoek om internationale bescherming louter hypothetisch van aard is, hij in dit verband niet verder komt dan de loutere bewering dat hij 'via via' heeft vernomen dat een oud collega bij zijn terugkeer naar Jordanië ondervraagd werd omwille van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland, zonder hierover verdere details te kunnen verschaffen, en de stelling dat hij vermoedt dat ze op de hoogte zijn van zijn verzoek om internationale bescherming, en hij evenmin concreet aantoonst dat een eventuele ondervraging over zijn verblijf in het buitenland bij terugkeer naar Jordanië tot problemen zou leiden op grond waarvan zou moeten worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou leiden en (v) de door verzoeker neergelegde documenten de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 11 oktober 2019 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in 2006 of begin 2007 besloot om Jordanië te verlaten en naar Italië te trekken om daar zijn kans te wagen. Hij verliet op legale wijze Jordanië en reisde naar Italië waar hij zo'n acht maanden verbleef bij een vriend in Milaan. Aangezien hij zich niet na twintig dagen, *in casu* na het verstrijken van de geldigheid van zijn reistoestemming, opnieuw ging melden op zijn werkplek in Amman, werd er een arrestatiebevel tegen hem uitgeschreven. Vervolgens werd hij bij verstek veroordeeld door de politierechtbank van Amman tot een gevangenisstraf van drie jaar en daarenboven werd hij ontzet uit al zijn rechten, dit omwille van desertie uit zijn functie als politieagent. In mei 2010 keerde verzoeker terug naar Jordanië nadat zijn vader met behulp van zijn connecties met Liwa al Khareibe zijn gevangenisstraf kon laten omzetten naar een boete van 400 dollar. Verzoeker verbleef ongeveer vier maanden in Jordanië, kon in die periode ook een burgerlijke reispas bekomen en kreeg daarenboven een éénmalige reistoestemming om het land te verlaten. Hij wou eveneens zijn huwelijk en zijn zoon laten registreren bij de Jordaanse autoriteiten maar dit werd hem naar eigen zeggen geweigerd. In geval van terugkeer naar Jordanië vreest verzoeker problemen te zullen kennen omwille van zijn veroordeling, zijn langdurig verblijf in het buitenland en zijn verzoek om internationale bescherming.

2.6.1. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker er niet in slaagt te overtuigen dat hij werkelijk veroordeeld werd voor zijn desertie. Hij verklaart bij verstek te zijn veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf. Deze straf werd via connecties van zijn vader nadien omgezet tot een boete van 400 dollar. Verzoeker legt echter geen enkel begin van bewijs neer betreffende zijn veroordeling en de initiële gevangenisstraf, hoewel er toch verwacht zou kunnen worden dat van een dergelijke veroordeling en straftoemeting er enig documentair bewijs zou bestaan. Verzoeker verklaart dat collega's hem, toen hij nog in Italië was, via Skype het vonnis hebben getoond maar dat hij aan niemand heeft gevraagd om een kopie te krijgen en dat niemand dat durft te vragen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 18). Deze uitleg kan niet overtuigen, aangezien verzoekers vaders connecties heeft bij de veiligheidsdiensten en erin slaagde verzoekers gevangenisstraf te laten omzetten naar een geldboete. Gezien verzoeker dus via zijn familie over een netwerk beschikt in de veiligheidsdiensten en zijn vader succesvol onderhandelde in verband met de straf van verzoeker, zou er ook wel verwacht kunnen worden dat verzoeker op de één of andere wijze aan minstens een kopie van zijn vonnis of een ander document betreffende de gerechtelijke procedure tegen hem zou kunnen geraken. Verzoeker beweerde tijdens het interview op het Commissariaat-generaal dat hij wel geprobeerd had aan een kopie van het vonnis te geraken, maar dat dit niet gelukt was omdat het verboden is, en dat zijn vader, noch diens connecties aan documenten kunnen geraken betreffende de gevolgen van zijn desertie (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10-11). Dit betreffen echter slechts blote beweringen die verzoekers desertie geenszins staft. Het enige document dat verzoekers desertie staft, is zijn kaart van de reservedienst, die vermeldt dat hij zijn ontslag op 8 november 2007 kreeg omwille van desertie van zijn dienst. Deze kaart vermeldt echter geenszins dat verzoeker tevens veroordeeld werd of een straf opgelegd kreeg voor zijn desertie. Dient ook nog te worden opgemerkt dat verzoeker vaag blijft over de gerechtelijke procedure in verband met zijn desertie: hij kent de naam van de rechter die hem veroordeelde niet, stelde zelf geen advocaat aan omdat hij niet in Jordanië was en verklaart dat zijn familie dit ook niet deed omdat ze niet op de hoogte waren van het proces. Hierover doorgevraagd verklaart hij dat zelfs als zijn familie iets wist, zijn vader toch niets kon doen omdat de wet in een veroordeling voorziet en het aanstellen van een advocaat in Jordanië niet bestaat (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 18). Omwille van het ontbreken van enig documentair bewijs en de vaagheid van verzoekers verklaringen kan er niet zomaar geloof worden gehecht aan zijn bewering dat hij veroordeeld werd voor desertie.

2.6.2. Zelfs indien deze veroordeling als aangetoond kon worden beschouwd, *quod non*, benadrukt de Raad dat de door verzoeker in dit verband aangehaalde vrees op zich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch binnen het kader van de definitie van de subsidiaire bescherming. Het behoort immers tot de soevereine bevoegdheid van een nationale staat om sancties te voorzien in hoofde van dienstweigeraars/deserteurs. Een deserteur kan, zoals de commissaris-generaal correct argumenteert, slechts worden beschouwd als vluchteling als hij kan aantonen dat hij ten gevolge van zijn desertie onevenredig zwaar zal worden bestraft wegens zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker brengt echter geen elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat hij omwille van zijn beweerde desertie

onevenredig zwaar werd bestraft om één van voormelde redenen. Verzoeker diende immers uiteindelijk enkel een boete van 400 dollar te betalen en heeft deze som ook voldaan (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9). De opmerking in het verzoekschrift dat de omzetting van zijn straf niets verandert aan het feit dat hij nog steeds schuldig werd bevonden, vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

Verzoeker volhardt in het verzoekschrift in zijn eerdere verklaringen dat hij werd ontzet uit zijn rechten en dat hem geweigerd werd om zijn huwelijk te laten registreren. De Raad treedt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter bij waar in de bestreden beslissing wordt beargumenteerd dat verzoeker niet aantoonde dat hij nog andere problemen heeft gekend met de Jordaanse overheid. Zo wordt in de bestreden beslissing correct beargumenteerd dat verzoekers verklaarde vrees ondermijnd wordt door zijn probleemloze terugkeer naar Jordanië in 2010, en dat hij niet staat dat hem bijkomende maatregelen werden opgelegd door de Jordaanse overheid: *"(...) Uit uw verklaringen blijkt dat u zonder moeilijkheden naar Jordanië kon afreizen. U kende geen enkel probleem met de Jordaanse autoriteiten, dan wel met burgers, gedurende uw verblijf van vier maanden in Jordanië (zie CGVS, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt dat u de boete van 400 dollar heeft betaald en u daarna officiële identiteitsdocumenten, i.c. een identiteitskaart en paspoort, kon bekomen (zie CGVS, p. 10). Kan eveneens worden opgemerkt dat u naar eigen zeggen het land zonder enig probleem opnieuw legaal kon verlaten na het verkrijgen van uw documenten. In dit verband stelde u dat u een éénmalige reistoestemming kreeg omwille van de tussenkomst van Liwa al Khareibe (zie CGVS, p. 9). Dat u slechts een éénmalige reistoestemming kreeg toen, betreft echter een blote bewering van uw kant die u niet staat. Dat u niet vrij zou kunnen reizen kan geenszins worden vastgesteld. Dient te worden opgemerkt dat bovengenoemde problemen bijgevolg niet langer actueel zijn en geenszins volstaan om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.*

Dat u gedurende uw verblijf in Jordanië afstand diende te doen van uw burgerrechten is eveneens een blote bewering van uw kant die u niet kan hardmaken aan de hand van enige tastbaar begin van bewijs. Dat u geen enkel bewijsstuk kan neerleggen die uw beweringen met betrekking tot het kwijtspeken van uw burgerrechten kan ondersteunen, is weinig geloofwaardig (zie CGVS, p. 10). In het kader hiervan legde u wel een kopie van twee pagina's uit uw paspoort alsook een kaart betreffende uw reservedienst neer waaruit, volgens u, duidelijk moet blijken dat u geen rechten meer heeft in Jordanië. Zo zou men geweigerd hebben om uw huwelijk alsook uw kinderen te registreren in Jordanië waardoor op uw paspoort onder andere vermeld staat dat u ongehuwd bent (zie CGVS, p. 16). Dient echter te worden opgemerkt op basis van uw paspoort niet kan worden vastgesteld dat u effectief niet meer over uw burgerrechten beschikt noch dat u niet in staat zou zijn geweest om uw huwelijk te laten registreren bij de Jordaanse autoriteiten. De twee voorgelegde pagina's bevatten immers geen enkele informatie aangaande uw burgerlijke staat. Verder geeft uw paspoort evenmin informatie omwille van welke reden(-en) u al dan niet in de onmogelijkheid zou zijn geweest om uw huwelijk te laten registreren (zie CGVS, p. 14 en 15). Wat betreft de kaart van uw reservedienst dient te worden opgemerkt dat hier evenmin uit kan blijken dat u uit uw rechten zou zijn ontzet in Jordanië (zie CGVS, p. 14). Het door u neergelegde document verschaft immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw reservedienst (zie CGVS, p. 14)." Verzoeker komt in het verzoekschrift in wezen niet verder dan het louter herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag een ander licht te werpen op het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Waar verzoeker voorts beargumenteert dat zijn terugkeer naar Jordanië slechts éénmalig en kortstondig was, stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoeker bij het Commissariaat-generaal blijkt dat hij enkele maanden in Jordanië verbleef en dit omdat hij zijn huwelijk wou laten registreren, alsook om een paspoort te verkrijgen en zijn militaire identiteitskaart om te ruilen voor een identiteitskaart voor burgers (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10). Hieruit blijkt dat het verblijf van verzoeker in Jordanië in 2010 toch enige duur kende en dat hij louter terugreisde naar Jordanië om zijn persoonlijke administratieve situatie regelen. De Raad is dan ook van mening dat de terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst in het geheel niet te verenigen valt met de door hem aangehaalde vrees.

Verzoeker beargumenteert nog dat de veroordeling voor desertie en de opgelegde straf als onderscheiden elementen moeten worden beschouwd, en dat hij nog steeds te boek staat als schuldig aan desertie, een bijzonder ernstige tenlastelegging, en dat dit tot op vandaag ernstige gevolgen heeft. Uit het voorgaande blijkt echter duidelijk dat verzoeker niet aantoonde dat hij werkelijk veroordeeld is voor desertie in 2007, laat staan dat als dit wel aangetoond zou zijn, *quod non*, hij nog ernstige gevolgen dient te vrezen omwille van deze veroordeling, te meer daar hij in 2010 uit vrije wil en probleemloos

terugkeerde naar Jordanië en hij bovendien niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn bewering dat hij werd ontzet uit zijn rechten en dat hem geweigerd werd om zijn huwelijk te laten registreren.

Ook de problemen die verzoeker na zijn laatste verblijf in Jordanië nog verklaart te hebben gekend, worden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van pertinente argumenten niet als geloofwaardig beschouwd: *“In het kader hiervan stelde u dat u in 2017, middels een volmacht, via uw broer een nieuw paspoort wou bekomen maar dat dit u geweigerd werd. Men bracht uw broer op de hoogte van het gegeven dat u persoonlijk aanwezig diende te zijn in Jordanië om een paspoort te kunnen aanvragen (zie CGVS, p. 10). Kan echter worden opgemerkt dat dit opnieuw een blote bewering betreft van uw kant. Zelfs indien de Jordaanse autoriteiten zouden eisen dat u zelf aanwezig bent in Jordanië om een paspoort aan te vragen, en bijgevolg zouden weigeren dit via volmacht te verstrekken of via een ambassade uit te reiken, volstaat dit geenszins om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke vervolging noch kan hieruit worden afgeleid dat u niet over uw burgerrechten zou beschikken. U toont immers niet aan dat deze eisen enkel voor u golden en niet de algemene regelgeving dienaangaande betreffen.*

Tot slot kan worden aangestipt dat uw verklaringen in verband met de Jordaanse autoriteiten – deze zouden in 2017 contact opgenomen hebben met uw familie in Jordanië met de vraag waar u op dat moment verbleef – geenszins geloofwaardig zijn. U gevraagd waarom men uw familie in 2017 heeft gecontacteerd stelde u dat u in 2010 bent vertrokken op basis van een voorlopige toelating en dat u uw adres en plaats van verblijf diende door te geven (zie CGVS, p. 18). Kan echter worden opgemerkt dat u reeds zeven jaar in het buitenland verbleef op het moment dat men uw familie contacteerde. Het kan bijgevolg geenszins overtuigen, dat indien u effectief uw verblijfplaats diende door te geven, de Jordaanse autoriteiten méér dan zeven jaar zouden hebben gewacht om u familie te contacteren. Bovendien staat dit haaks op uw latere beweringen dat er geen voorwaarden verbonden waren aan de éénmalige reistoestemming die u werd toegekend (zie CGVS, p. 19).” Er dient naast deze terechte redenering van het Commissariaat-generaal ook nog op gewezen te worden dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn familie sinds 2017 geen problemen meer had gekend (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 19) en dat zelfs als er geloof kon worden gehecht aan het feit dat zijn familie in 2017 werd gecontacteerd omtrent zijn verblijfplaats, *quod non*, het sindsdien weer jarenlang stil bleef omtrent zijn probleem en er dus effectief geen reden is om dit als actueel te beschouwen. Verzoeker haalt geen enkele concrete reden aan waarom de Jordaanse autoriteiten ettelijke jaren na datum nog steeds in hem geïnteresseerd zouden zijn, te meer daar hij er in 2010 meerdere maanden verbleef en door hen gerust gelaten werd. Dat hij te boek zou staan als “verrader” omwille van zijn desertie en verblijf in het buitenland, staft verzoeker op geen enkele wijze.

In het verzoekschrift haalt verzoeker nog aan dat de combinatie van drie elementen, met name zijn desertie, zijn lang verblijf in het buitenland en zijn verzoek om internationale bescherming de Jordaanse autoriteiten nog meer zullen doen concluderen dat hij zich van de nationale overheid heeft afgekeerd. Verzoeker beargumenteert dus eigenlijk te vrezen dat de Jordaanse overheid hem zal vervolgen omwille van een toegeschreven politieke overtuiging, en dat zijn problemen dus wel degelijk verband houden met één van de criteria van de Conventie van Genève. Deze uitleg overtuigt echter niet. De verzoeker was in Jordanië nooit lid of sympathisant van een politieke partij of beweging (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12). Zijn desertie was het gevolg van zijn ambitie om in het buitenland te werken en te studeren en zijn desinteresse in veiligheidszaken (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6, 16). Verzoeker haalt niet aan dat zijn desertie ingegeven was door een anti-regime overtuiging en haalt evenmin concrete elementen aan die staven dat de Jordaanse overheid zijn desertie als een anti-regime daad zou beschouwen. Dat er aan verzoeker omwille van zijn desertie – die reeds dertien jaar geleden plaatsvond – een politieke overtuiging zou worden toegeschreven, is dan ook een blote bewering die niet gestaafd wordt door de feiten. In zoverre verzoeker nog vreest te worden gearresteerd en ondervraagd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst omdat hij jarenlang in het buitenland verbleef en hij verzocht tot het verkrijgen van internationale bescherming van een (buitenlandse) overheid, dient te worden opgemerkt dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift, blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, geen concrete elementen bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij in geval van terugkeer naar Jordanië problemen zou kennen omwille van het loutere feit dat hij asiel heeft aangevraagd en/of in het buitenland heeft verbleven. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt bovendien alle vertrouwen zodat niet kan worden ingezien hoe de Jordaanse autoriteiten *überhaupt* op de hoogte zouden zijn van verzoekers verzoek om internationale bescherming in België. In de bestreden beslissing wordt er dienaangaande terecht op gewezen dat *“Wat betreft uw vrees om bij terugkeer tegengehouden en ondervraagd te worden door de Jordaanse autoriteiten dient te worden opgemerkt dat uw vrees louter hypothetisch van aard is. U zou immers ‘via-via’ vernomen*

hebben dat een oud collega bij zijn terugkeer naar Jordanië ondervraagd werd omwille van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland (zie CGVS, p. 19). Opnieuw komt u hier niet verder dan het uiten van een loutere bewering die u geenszins kan hardmaken. U merkte bovendien ook zelf uitdrukkelijk op dat u vermoedt dat ze op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming (zie CGVS p. 19). Bovendien stelde u uitdrukkelijk geen details te hebben over de problemen die uw oud collega verder eventueel nog zou hebben ondervonden. De persoon die u inlichtte over de problemen van uw oud collega gaf u geen verdere details (zie CGVS p. 19). Echter, uit uw verklaringen blijkt ook niet dat u zelf hierover verdere vragen heeft gesteld. Dit is toch opmerkelijk temeer daar u de zaak van uw oud collega aanhaalt om uw eigen vrees te staven. Minstens kan verwacht worden dat u zou wat er met uw voormalige collega gebeurde en of hij al dan niet werd aangehouden. Evenmin toont u in concreto aan dat ook u, ook al zou u bij een terugkeer ondervraagd worden over uw verblijf in het buitenland, hierom problemen zou kennen op grond waarvan zou moeten worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

2.6.3. Tot slot wijst de commissaris-generaal terecht op verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming. Verzoekers houding – hij liet na om bij zijn aankomst in Italië in 2007 een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hoewel hij blijkens zijn verklaringen reeds zo’n twintigtal dagen na zijn vertrek uit Jordanië geseind werd omwille van desertie en vervolgens bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie jaar en uit zijn rechten werd ontzet – getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie in het verzoekschrift dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië omdat hiervoor geen onmiddellijke noodzaak bestond aangezien hij verbleef bij een vriend in Milaan en zijn veroordeling dus geen verandering in zijn dagdagelijkse leven teweeg bracht, hij sowieso geen intentie had om terug te keren naar Jordanië en hij zich bovendien niet bewust was van het bestaan van de asielprocedure, kan niet als afdoende verschoning worden aanvaard. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de besteden beslissing, is het immers geenszins geloofwaardig dat verzoeker, indien hij werkelijk vreesde om in de gevangenis terecht te komen bij een eventuele terugkeer naar Jordanië en hij geen verblijfsvergunning kon bekomen in Italië, geen inspanningen zou hebben geleverd om te achterhalen op welke manier hij zijn verblijf in Italië kon legaliseren, dan wel internationale bescherming kon verkrijgen, minstens een uitwijzing naar Jordanië, waar hij vervolging vreesde, te vermijden. Een “voorlopig” gevoel van veiligheid is bovendien geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Italië geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en hij er naar eigen zeggen gewoon wilde werken en/of studeren, toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht of er niet naar kan terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming vormt aldus een *contra*-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling doet naar het oordeel van de Raad finaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.6.4. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Verzoeker legt ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming zijn paspoort (kopie), zijn kaart van de reservedienst (origineel), zijn huwelijksakte (kopie), de paspoorten van zijn vrouw en kinderen (kopieën) en de geboorteaktes van zijn kinderen (kopieën) neer. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde hierover correct: *“De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw paspoort, uw huwelijksakte, de paspoorten van uw vrouw en kinderen en de geboorteaktes van uw kinderen bevestigen louter uw persoonsgegevens alsook de persoonsgegevens van uw gezinsleden. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven.”* De kaart van de reservedienst werd hierboven reeds besproken.

2.6.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4, van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakt immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Jordanië zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Jordanië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. In zoverre verzoeker nog artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoeker aanvoert dat er minstens bijkomend onderzoek dient te worden gevoerd naar de specifieke omstandigheden die door hem werden aangehaald, rekening houdend met het gegeven dat hij werd veroordeeld voor desertie, jarenlang in het buitenland verbleef en verzocht tot het verkrijgen van internationale bescherming van een (buitenlandse) overheid en hij aldus vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M.-C. GOETHALS